

NEZMAR

Obsah

Interview s Júliou Segedovou	4
Odišiel zo Slovenska, aby uspel v zámorí.	6
DofE	8
Podme sa spoznať - triedny teambuilding	9
Imatrikulácie očami prváčky	10
PRVÝ PÁROVSKÝ SWAP	12
Online vyučovanie	13
Párovská poézia	14

Interview s Júliou Segedovou

Júlia Segedová je žiačkou IV.D triedy a už od útleho detstva sa venuje súťažnému spoločenskému tancu. V druhom ročníku prešla na individuálny študijný plán, počas ktorého nezhádzala, a aj napriek náročným tréningom a veľkému množstvu súťaží si udržala po celé štúdium výborné známky. Ako sa jej to podarilo, aké bolo žiť sama v zahraničí a ako sa dostala k tancu, sa dozvieme v nasledujúcom rozhovore.

Na úvod by sme sa ťa rady opýtali, akému druhu tanca sa venuješ a kedy a ako si sa k nemu dostala?

Venujem sa súťažnému spoločenskému tancu. Tancovať som začala, keď som mala päť rokov a začínala som s baletom, no neskôr som prešla práve na spoločenské tance. Začínala som v Nitre v Akadémii tanca a postupne som prechádzala rôznymi klubmi, ako napríklad v Trenčíne, Bratislave a nakoniec na Ukrajinu.

Prečo práve Ukrajina a ako si sa tam dostala?

Po Bratislave mi prišla ponuka tancovať za klub na Ukrajinu, a keďže som potrebovala zmeniť tanečného partnera a už som sa poznala s trénermi z ukrajinského klubu, dali mi ponuku tancovať za ich klub. Dostala som nového partnera a tým, že bol Ukrajinec, neostávalo mi nič iné, ako sa tam presťahovať. Videla som to ako veľmi dobrú príležitosť, pretože je tam vysoká úroveň tanca, čiže mi až tak nevadilo, že je to mimo Slovenska. Na druhej strane som sa ale bála, ako to budem zvládať so školou, keďže som práve začala študovať na Párovciach. Nakoniec som si ale povedala, že je to veľká príležitosť a možnosť zlepšiť sa v tom, čo robím, a tak som sa na to dala. Presťahovala sa na Ukrajinu a zostala som tam do konca tretieho ročníka, respektíve do marca, kvôli tomu, že som dostala covid a musela sa vrátiť na Slovensko.

Ako si vychádzala so svojím tanečným partnerom? Nebola medzi vami jazyková bariéra?

Myslím si, že sme spolu vychádzali dobre aj napriek hádkam a nezhodám. Tým, že sme spolu trávili deň čo deň, niekedy sme si liezli na nervy, ale mali sme spoločný cieľ, tak sme sa vždy vedeli dohodnúť. Keďže som žila na východe Ukrajiny, angličtinou sa tam dorozumievať nedalo, a hoci mám ukrajinské korene a ukrajinčinu som počúvala od detstva, moc som ju nevyužívala a musela som sa naučiť po rusky. Zo začiatku to bolo náročné, ale teraz nemám s ruštinou už žiadne problémy.

Tancuješ ešte stále za ukrajinský klub?

Aktuálne sa viac sústreďujem na štúdium a na to, aby som zmaturovala a dostala sa na vysokú, keďže by som chcela študovať medicínu. Momentálne už teda netancujem a tým, že som si už splnila určité ciele, ktoré som mala, mojou prioritou je teraz škola a maturita. S tancom by som ale nechcela prestať, tak uvidím, či by sa to dalo do budúcnosti nejako skĺbiť.

Spomínala si, že si si už určité ciele splnila, mohla by si nám povedať, aké to boli?

Hlavne som sa teda chcela stať majsterkou štátu a dostať sa na nejaké medzinárodné súťaže, ktoré boli kvôli covidu celkom obmedzené, ale na Ukrajinu našťastie boli. Podarilo sa nám teda s mojím partnerom stať sa majstrami Ukrajiny v desiatich tancoch a navyše sme boli vicemajstri Ukrajiny v štandardných tancoch.

Ako si zvládala individuálny študijný plán počas covidu a ako vyzerali tvoje dni?

Dni u mňa vyzerali rôzne, keďže som mala sústredenia, ktorých bolo hlavne pred majstrovstvami veľa, a museli sme trénovať od rána do večera, takže vtedy sa učiť moc nedalo. V bežné dni, teda keď sme nemali sústredenia, sme mali ráno jógu a od jedenástej do druhej som sa učila. Učenie u mňa vyzeralo asi tak, že som si prepisovala a dávala dokopy

materiály, ktoré nám učitelia posielali na Edupage. Potom som išla na tréning, z ktorého som sa vrátila domov o jedenástej.

Mala si v triede niekoho, kto ti posielal poznámky aj pred covidom?

Našťastie áno a touto cestou by som sa chcela veľmi poďakovať mojej spolužiačke Timei Havetovej, bez ktorej by som to nezvládla, a ktorá mi bola ochotná posilať poznámky každý deň a prechádzať si so mnou veci, ktoré som nechápala.

Ako si sa stíhala pripravovať na všetky predmety, keď si mala tak málo času na učenie?

Bolo to náročné. Tým, že som perfekcionistka, všetko chcem spraviť najlepšie, ako sa dá. Keď mám úlohu, tak ju splním. Čo sa týka prípravy, je dôležité neodkladať všetko na poslednú chvíľu a robiť veci priebežne. Keďže mi spolužiačka posielala poznámky, nechýbali mi žiadne učivá a mala som vo všetkom poriadok. Potom už je dôležité byť schopný naučiť sa veľké množstvo učív naraz.

Ako u teba prebiehalo uzatváranie známok, prípadne skúšania a komisionálne skúšky?

Tesne pred ústnymi skúškami som sa vrátila domov, kde som sa intenzívne pripravovala. Z väčšiny predmetov som mala známky z ústnych skúšaní, ktoré trvali niekedy aj dve hodiny, pretože boli z učív, ktoré sa preberali počas celého polroka. Výhodou bolo pre mňa to, že učitelia boli ku mne ústretoví, a tak som sa s nimi vedela dohodnúť na skúšaniach aj cez víkendy alebo dokonca aj na Silvestra (samozrejme v doobedňajších hodinách). Komisionálne skúšky som našťastie nemusela robiť zo všetkých predmetov, za čo vďačím pánovi riaditeľovi, ktorý robil všetko preto, aby mi štúdium čo najviac zľahčil.

Máš pre nás nejaké motivačné slová na záver?

Ísť si za tým, po čom túžiš, aj keď to ostatní možno nechápu. Čo sa týka školy, je dôležité uvedomiť si, že máme iba jednu šancu na dobré študijné výsledky. Keď sa raz pozriete späť, tak budete na to, čo ste dokázali, hrdí. Zároveň je dôležité poznať svoje hranice a vedieť, kedy treba trochu spomaliť, aby ste si neprivodili zdravotné problémy.

Ďakujeme za rozhovor a prajeme veľa úspechov k maturite.

Pre tých z vás, ktorí by ste sa chceli dozvedieť viac o Júliiných úspechoch a vidieť jej tanečné vystúpenia, môžete navštíviť jej instagram @julia_segedova na ktorom má veľa fotiek a videí z vystúpení a tréningov.

Odišiel zo Slovenska, aby uspel v zámorí.

Oliver Stümpel

Narodil sa v Kalifornii, pretože jeho otec Jozef (vtedy už majster sveta) práve obliekal dres Los Angeles Kings spolu s Pálffym, Višňovským či Robitaillom. **Oliver STÜMPEL** (nar. 20. 10. 2003), stále formálne náš spolužiak, pôsobil v minulej sezóne v tíme SR 18 a na päť zápasov nastúpil aj v extralige za Nitru. V súčasnosti hrá hokej v zámorí. Jeho domovom sa stal americký štát Texas, kde korčuľuje za tím **Corpus Christi IceRays** v juniorskej súťaži NAHL. Po 23 odohraných zápasoch si na svoje konto pripísal 7 gólov a 8 asistencií. Momentálne je štvrtým najlepším strelcom tímu.

Prečo si sa rozhodol odísť do americkej juniorskej súťaže?

Rozhodol som sa odísť do Ameriky, pretože tu mám väčšiu šancu zaujať univerzity, na ktoré by som sa chcel dostať. Taktiež sa adaptovať na štýl a rýchlosť hry, čo mám pocit, že mi v budúcnosti pomôže.

Čo by sa muselo stať, aby si sa vrátil hrať hokej opäť na Slovensko?

Asi by sa museli zrušiť súťaže tu v Amerike vôbec a aj v iných krajinách. Myslím si, že juniorský hokej na Slovensku by bol pre mňa krokom späť. A mužský hokej nemôžem hrať kvôli „univerzitným“ pravidlám, ak by som nastúpil za mužov, tak by som stratil nárok na univerzitu.

Ako sa ti páči hrať v novom pôsobisku? Líši sa tam hokej veľmi od toho nášho?

Mne sa tu v Amerike veľmi páči. Či prostredie, alebo samotný hokej. Musím povedať, že tempo hry je omnoho rýchlejšie ako u nás doma. Hrá sa tu predsa na menšom klzisku, tak máš menej času na rozmýšľanie, plus sa tu hrá veľmi fyzicky.

Ako zvládaš školu popri tom všetkom, čo máš?

Čo sa týka štúdia, tak mám online vyučovanie. Chodím do americkej online školy, čo mi vyhovuje. Robím si úlohy a povinnosti podľa svojho tempa, a tak, aby som sa mohol sústrediť buď na hokej, alebo na školu.

Tento rok si sa dostal do záverečnej nominácie na MS juniorov, kde ťa potom vyradili zo zostavy. Ako si sa cítil, keď ti to oznámili? Zabojuješ o miesto aj na budúci rok?

Nebol to najlepší pocit. Bol som z toho celkom sklamaný, v podstate som nemal šancu im ukázať, čo je vo mne. Ochorel som pár dní pred prípravným zápasom s Nemeckom a do zostavy ma tréner nedal. Keď mi oznámili, že ma posielajú domov, tak mi ani nedali dôvod prečo. Ale čo sa stalo, je minulosťou a život ide ďalej. O rok určite znovu zabojujem o miesto na majstrovstvách.

Ako si prežíval sviatky? Prišla za tebou rodina alebo si ich trávil so spoluhráčmi?

Tak Štedrý večer som strávil so spoluhráčmi v Kanade, ešte pred tým, ako som cestoval naspäť do Texasu. Potom, ako som prišiel domov (Texas), tak som ich trávil s rodinou, u ktorej bývam. Trochu som cestoval počas sviatkov, ale užiť som si ich užil.

Už si nejaký ten čas v Amerike, čo si myslíš, že si zlepšil vďaka inému štýlu hry a naopak, v čom ešte zaostávaš a chceš sa v tom zlepšiť?

Tak vždy je čo zlepšovať. Aj tie stránky, ktoré sú dobré, aj horšie a hlavne ja si budem vždy niečo vyčítať. Ale čo mi najviac americký štýl dal, je asi rýchlosť rozmýšľania v daných momentoch, robiť tie správne rozhodnutia v krátkom čase.

Čo ti najviac chýba v USA, ktoré jedlo?

Bryndzové halušky, bez debaty.

Naučil si sa aj niečo navariť alebo si jedlo väčšinou objednávaš?

Ešte som nemal šancu si sám navariť. Moja „náhradná mama“ nám vždy (ešte bývam s dvoma spoluhráčmi) navarí či raňajky, obed, alebo večeru. O jedlo mám postarané.

Aké sú tvoje plány do budúcnosti?

Mojím cieľom je dostať sa na dobrú univerzitu, dostať štipendium. Chcem hrať kvalitný hokej a mať dobré vzdelanie, a to v Amerike môžem dosiahnuť. Mám takú šancu, tak prečo ju nevyužiť? Čo už bude potom, tak to neviem. Zatiaľ idem krok po kroku.

Pavol Kubis, 3.B

DofE

DofE, celým názvom Medzinárodná cena vojvodu z Edinburghu, je známy program pre rozvoj mladých ľudí vo veku 14-24 rokov, vďaka ktorému majú šancu dosiahnuť svoj plný potenciál. Dôležitú úlohu zohráva hlavne pravidelnosť, disciplína, vytrvalosť a odhodlanie, ktoré spoločne dovedú účastníkov k úspešnému splneniu úrovne.

DofE pozostáva z troch úrovní (bronz, striebro a zlato), ktoré sú rozdelené podľa časovej náročnosti a hlavne náročnosti nadobudnutých schopností. V každej úrovni sa účastník venuje športu, dobrovoľníctvu a aktivite, ktorá rozvíja talent. Jednu z týchto aktivít si zvolíte za hlavnú a budete sa jej musieť venovať dlhšie než ostatným. Dôležitou súčasťou cesty k úspešnému ukončeniu úrovne je aj dobrodružná expedícia, ktorej sa musí zúčastniť každý Dofák.

Bronzová úroveň sa považuje za najľahšiu práve preto, že trvá najkratšie a nepožaduje sa pri nej až tak veľká disciplína a pravidelnosť. Striebro je už o niečo náročnejšie, hlavná aktivita trvá rok, vedľajšia pol roka a expedícia je o jednu noc dlhšia. Tiež pri nej treba viac zvažovať výber aktivít, ktoré budete plniť. Je dôležité, aby vás bavili a boli ste schopní sa im venovať pravidelne po celú dobu. Zlatá úroveň je najnáročnejšia a určite sa neodporúča, aby ste začínali priamo ňou. Hlavná aktivita trvá rok a pol, ostatným aktivitám sa musíte venovať rok a k expedícii sa pridáva 5-dňový rezidenčný projekt, ktorý túto úroveň robí ešte ťažšou.

Na našej škole sa záujem o DofE zvýšil najmä v posledných rokoch, tento rok sa dokonca zapojilo viac než 50 žiakov nášho gymnázia práve vďaka vedúcim. Popularita tohto programu sa odráža hlavne na množstve ponúk, ktoré vám splnenie vybranej úrovne ponúka. Diplom o úspešnom ukončení programu vám môže pomôcť či už pri pohovore do práce, na brigády, alebo pri prijímacích skúškach na vysokú školu.

Pre zapojenie do DofE je treba napísať motivačný list, v ktorom napíšete, prečo by si vedúci mali vybrať práve vás. Ak ste už predtým DofE robili, ukončili ste nejakú úroveň a máte prideleného vedúceho, list písať nemusíte. Pre tento rok je podávanie prihlášok bohužiaľ už ukončené, ale ak máte záujem, nepremeškajte šancu na začiatku budúceho školského roka a ak vás program zaujal, neváhajte a zapojte sa. Tešíme sa na všetkých budúcich Dofákov, ktorí sa k nám rozhodnú pripojiť!

Lenka Bezáková, Andrea Gábrišová (VII.OG)

Podme sa spoznať - triedny teambuilding

Hneď na začiatok by som rada upresnila, že tento teambuilding sa odohral asi 3 mesiace po tom, ako sme sa v septembri zoznámili. Je teda pochopiteľné, že jeho účelom nebolo zistiť mená ľudí, s ktorými chodíme do triedy. Namiesto toho boli pre nás pripravené aktivity, ktoré nám mali pomôcť lepšie zistiť, s akými ľuďmi chodíme do školy, ale aj to, či ich dokážeme odhadnúť, alebo rozmýšľať v mene celej triedy.

Posadali sme si do kruhu a našou prvou úlohou bolo, že človek v strede kruhu povedal nejaké tvrdenie a každý, kto sa s ním stotožňoval, sa postavil a musel si nájsť nové miesto. Jedna stolička chýbala, a tak ak sme neboli dostatočne rýchli, prischla nám úloha osoby v strede. Nazvala by som to psychologickou verziou stoličkového tanca. Na prvý pohľad si niekto mohol myslieť, že ide o bezcieľnú zábavu. Okrem otázok týkajúcich sa obľúbenej príchute zmrzliny však padli aj také, ktoré sa dotýkali hlbších tém.

Následne prišiel čas na niečo sofistikovanejšie. Napíšte na papier, akou rozprávkovou postavičkou by ste boli. Neskôr ostatným túto postavu povieť a oni povedia, prečo si myslia, že ste si ju vybrali a aké vlastnosti máte spoločné. Osobne som si z tohto cvičenia odniesla najviac, keďže mi pomohlo lepšie chápať ľudí, s ktorými trávim veľa času a zároveň som dostala možnosť ukázať kúsok seba. Kto by to bol povedal, že jedna rozprávková bytosť otvorí bránu do druhého človeka.

Záverečné zadanie nám trvalo trochu dlhšie pochopiť. Dostali sme 20 otázok rôzneho charakteru, na ktoré sa dalo v krátkosti odpovedať. Napíš jedno slovenské mesto. Vyber jeden zo štyroch geometrických tvarov – trojuholník, štvorec, kruh, obdĺžnik. Napíš obľúbený školský predmet. Možno si povieť, čo takáto úloha robila na triednom teambuildingu. Háčik spočíval v tom, že sme mali napísať takú odpoveď, akú sme si mysleli, že zvolí väčšina z nás. Takže sme nerozmýšľali za seba, ale aj za približne tridsať iných ľudí. Niektoré otázky boli pomerne jednoduché, pri iných sme museli zapojiť istú dávku psychológie i odhadu. Koľko ľudí malo rovnakú odpoveď ako ja, toľko bodov som si pripísala (plus jeden za mňa). Koľko bodiek by nakreslilo najviac vašich spolužiakov a spolužiačok? Nezabúdajme na to, že oni si kladú tú istú otázku a berú ju pri svojej odpovedi do úvahy.

Tento deň nám priniesol viac než len pauzu od bežného vyučovania a menej času stráveného v škole. Kto chcel odniesol si z neho veľa nového o svojich spolužiakoch a spolužiačkach, o sebe, no najmä o tom, ako sa dokážeme navzájom dopĺňať a spolupracovať. Koniec koncov, to v sebe nesie aj názov teambuilding. Na záver by som sa ešte chcela poďakovať pánovi školskému psychológovi a pánovi sociálnemu pedagógovi za to, že nám toto všetko umožnili a dopriali nám tak potrebné a zároveň zmysluplné rozptýlenie od bežných dní.

Alexandra Striešková I.C

Imatrikulácie očami prvéčky

Pamätám si, ako som sa vrátila zo študentského parlamentu a oznámila som spolužiakom a spolužiačkam, že si musíme nacvičiť tanečnú choreografiu na prichádzajúce imatrikulácie. Naše emócie boli prinajmenšom zmiešané. Deň predtým, ako sme mali na choreografii spoločne pracovať, som sa po škole stretla so spolužiačkou s cieľom pripraviť aspoň nejaké základy nášho triedneho tanca. Ocitol som sa tam viac-menej náhodou, som tanečné drevo, no jediná skutočná tanečníčka z našej triedy ochorela. Preto nám nikto nemôže mať za zlé, že sme dokopy nič neurobili a odchádzali sme s prázdnyimi rukami.

Na druhý deň ráno sme sa všetci stretli v aule. Časť triedy brainstormovala nad tým, ako začať, no našli sa aj takí, ktorým sa do tancovania chcelo asi tak ako na návštevu k zubárovi a našli si zaujímavejšiu činnosť – raňajkovanie. Minúty ubiehali, predstavy o našom vystúpení neboli ani zďaleka jasnejšie a viacerých sa nás začínala zmocňovať jemná panika. Uprostred toho chaosu tvoreného asi tridsiatimi ľuďmi sa nám nakoniec podarilo dohodnúť a zorganizovať sa. Rozdelili sme sa do skupín, každú viedol niekto, kto mal aspoň aké-také predstavy o tom, čo znamená tancovať. Na konci sme sa spojili a niekoľkokrát sme si celú choreografiu prešli. Trénovali sme niekoľkokrát aj po iné dni, aby sme ju dotiahli do dokonalosti. Tak či onak, od dokonalosti mali naše tanečné kreácie na míle ďaleko, ale oproti chaotickému postávaniu v aule boli skvelým výkonom!

Nadišiel deň D. Prichádzala som do školy, keď som uvidela moju triedu nacvičovať na basketbalovom ihrisku. Každý, kto ste tam nebol, môžete ľutovať. Namotivovaní v košeliach (ktoré boli naším kostýmom) sme sa usadili v aule. Jednou z prvých aktivít bolo strihanie krídelok (čiže žiadne Redbull vám dáva krídla sa nekonalo). Prvú súťaž – ktorá trieda najviac zakričí - sme s prehľadom vyhrali a celou školou sa niesol náš pokrik „Hlohoveeeec“. Zrejme mu nikto mimo náš triedny kolektív nerozumel. Pravdupovediac, ani my mu všetci nerozumieme, ale získal nám cukríky, a tak bol každý spokojný. Nadišiel čas, aby sme dokázali, že slovo „tanec“ nám koluje v žilách. Vyšli sme na pódium, hudba začala hrať a šou sa mohla začať. Povedzme, že nám tanec v žilách netiekol, ale minimálne okolo nás prešiel. Niekoľko hodín našej práce mohli vidieť desiatky z vás. Vieme, že mnoho vecí mohlo vyzerieť lepšie, no napriek tomu sme si to užili. A áno to, že nám po žiadosti o ruku pri vystretí konfiet vyletelo z tuby zopár vyblednutých papierikov bol dosť trapas.

Po tejto najnáročnejšej časti sme si konečne vydýchli a začali sme si skutočne vychutnávať vystúpenia ostatných tried i sprievodné aktivity. Úspechy sme zožali v niekoľkých disciplínach. Bageta v pretekoch rýchleho jedenia padla za obeť Denisovi, proti ktorému ostatní súťažiaci nemali šancu. Medzi poslednými štyrmi finalistami stoličkovej hry boli traja naši ľudia, a keďže sme matematická trieda, nedovolili sme, aby nám tak vysoká pravdepodobnosť našej výhry ušla pomedzi prsty. Čo sa týka ostatných disciplín, v ktorých naše schopnosti neboli úplne na prvenstvo, držíme sa hesla „Nie je dôležité vyhrať, ale zúčastniť sa“. Jedným dychom dodávam, že nezúčastniť sa jeden deň vyučovania vďaka Žolíkovi, by sme ocenili, ale výhercom toto privilégium samozrejme doprajeme. Ceremoniu sme zakončili spoločným spievaním piesne Silný refrén. Opäť sme potrebovali istý čas na jej vybratie a opäť sme dokázali, že sme nielen skvelými tanečníkmi a tanečnicami, ale aj nadanými spevákmi a speváčkami. Ktokoľvek cíti z tejto vety iróniu, chyba nie je vo mne. Toto skupinové spievanie bolo tou časťou, pri ktorej ste pozerali na ľudí na pódium a trochu nechápali, prečo si to tak užívajú. Keď ste tam však stáli vy so svojou triedou, ľahko ste sa nechali pohltiť a bolo vám úplne jedno, čo si o vás ostatní myslia. Takú slobodu by zrejme mnohí z nás radi pociťovali aj v bežnom živote.

Imatrikulácie boli pre nás prvou akciou na pôde školy a otvorili nám bránu do tej časti študentského života, ktorá je zaslúženým rozptýlením popri hodinách písania chemických vzorcov, matematických príkladov, slohov či písomiek. Ukázali nám, že akokoľvek beznádejne môžu naše snahy spočiatku vyzerieť, s trochou entuziazmu výsledok stojí za to. Upevnili náš relatívne nový kolektív, no taktiež nás zbližili s ľuďmi z iných tried. Myslím, že píšem za

všetkých, keď tvrdím, že na prípravu, na všetky vtipné situácie, ktoré priniesli, no najmä na atmosféru budeme spomínať ešte veľmi dlho.

PRVÝ PÁROVSKÝ SWAP

SWAP – Udalosť, ktorá sa na Slovensku často nevidí. Ide o relatívne mladú alternatívu ekologického kupovania oblečenia, v tomto prípade jeho vymieňania, ktorá funguje na princípe kus za kus, čiže koľko oblečenia donesiete, toľko si ho môžete aj zobrať. Ak sa vám ale nechce vláčiť plné tašky oblečenia na SWAP, len aby ste si mohli vziať so sebou domov všetky kúsky, ktoré sa vám zapáčia, tak pre vás máme super riešenie – zber oblečenia, ktorý sa uskutočňuje priamo u nás na škole počas veľkých prestávok. Stačí len prísť s oblečením, ktoré už nepotrebuje, my si zapíšeme vaše meno, triedu a počet kusov oblečenia, ktoré ste nám priniesli, a vám stačí už len prísť na SWAP s prázdnyimi taškami pre vaše nové kúsky.

Aké oblečenie by ste mali priniesť na SWAP alebo na Zber, ktorý sa koná pred ním?

- Oblečenie, ktoré už nenosíte, má zlú veľkosť alebo ste ochotní podarovať ho ľuďom v núdzi, ktorí ho potrebujú.
- Oblečenie musí byť čisté a nepoškodené.
- **Nemôže** to byť spodná bielizeň (z hygienických dôvodov).

Kedy sa bude SWAP konať?

V tejto veľmi ťažkej dobe Covidu 19, sa takéto hromadné podujatia (dúfame, že bude hromadné a že vás tam uvidíme viac ako 10 😊) organizujú veľmi ťažko. Všetko sa musí odsúhlasiť s RÚVZ v Nitre, aby bolo všetko podľa platných nariadení, a práve preto sme termín konania SWAP-u boli nútení už viackrát presúvať. Keď budeme mať pevný termín, ktorý sa už nebude musieť meniť, tak sa SWAP uskutoční na našom gymnáziu, pri vchode z ulice Párovská. Samozrejme vás dostatočne dopredu na to upozorníme letákmi na škole a príspevkami na našom Instagrame – @parovsky_swap.

Prečo sme sa rozhodli vôbec niečo takéto zorganizovať?

Okrem toho, že nám veľmi záleží na ekológii, budúcnosti našej planéty a udržateľnosti oblečenia, našou hlavnou iskrou v tomto projekte sa stalo dobrovoľníctvo v rámci DOFE, kde obaja práve robíme najvyššiu zlatú úroveň. O programe DOFE sa dočítate v nasledujúcom článku.

Taktiež by sme chceli poďakovať všetkým, ktorí sa už zúčastnili Zberu oblečenia v novembri 2021 a doniesli nám doslova plné vrecia oblečenia. Zároveň by sme vám chceli povedať, že ak by ste ešte chceli priniesť nejaké oblečenie, opýtať sa otázky ohľadom SWAP-u, Zberu alebo hocičoho iného, neváhajte nás kontaktovať na Instagrame alebo emailom parovskyswap@gmail.com, poprípade nás môžete vyhľadať priamo v škole.

Andrea Gábrišová, Marek Garláty (VII.OG)

Online vyučovanie

Budík o päť minút osem,
ešte mi ide hlavou sen.
Pripájam sa, ale nejde to,
internet na dedine je zlo.

Načítavam, skúšam, pripájam,
čím ďalej, tým viac nervov strácam.
Keď ma na hodinu konečne pripojí,
počúvam, že som nasledujúca na odpovedi.

Mutnem, vypnem, ponadávam,
rýchlo pomoc zháňam.
Píšem všetkým spolužiakom o pomoc,
už teraz ľutujem svoju prítomnosť.

Plus, mínus, krát, deleno,
počítať sa to už nedalo.
Čím viac sa snažím, tým menej mi to ide,
keď odpojím sa, nik mi na to nepríde.

Vypínam Zoom, Meet aj Discord,
mala som si lepšie určiť priority.
Zbytočne som si tým zničila život
a rodičia ma skoro vydedili.

Čo zo mňa teraz bude?

Cynthia Szabóová, 3.B

Svet možností

Predstav si, že sa vezieš v rýchliku. Za oknom sa mihá krajina – mestá striedajú lesy a lúky sa menia s horami. Predstav si, že napriek rýchlosti to všetko vnímaš; odohráva sa tam totiž tvoj život. A jedného dňa to všetko zastane. Vykloníš sa z okna a zistíš, že nastala neplánovaná odstávka – pandémia. Čo teraz? Dokonale poznáš koľaké svojho života – kolobeh školy, krúžkov, priateľov... Kam sa pohneš, keď všetko zastalo a zrazu si len doma?

Tieto myšlienky sa hlavou prehнали asi každému z nás. Bol to smutný čas – mnoho záľub sa nedalo rozvíjať, mnoho spomienok ostalo neprežitých. Aj v online svete sa však nájdu možnosti, ktorými sa dajú aspoň sčasti nahradiť aktivity zavreté za dverami a schované pod rúškom.

Pre mňa bol nástup na Párovce veľmi „netypický“. Po mesiaci v škole sme pol roka strávili doma, bez spoločných výletov, lyžiarskeho či len obyčajných školských dní. No aj keď mi chýbal kontakt so spolužiakmi, našla som iný spôsob spoznávania ľudí. Debatný klub. Spočiatku som bola síce nesvoja a bála sa pripojiť (spoznávať ľudí len podľa hlasu nie je „to pravé“), no aj keď sme za obrazovkou nevideli svoje tváre, počuli sme názory, myšlienky a smiech. Za ten polrok som sa naučila debatovať, zúčastnila som sa súťaží a prežila mnoho skvelých chvíľ. Online. A doma.

V debatnom som si vytvorila aj veľmi špecifické priateľstvá. Prečo špecifické? Noo... Až pokiaľ sme neprišli do školy, som totiž nevedela, ako v skutočnosti vyzerajú ľudia, s ktorými som už toho toľko prežila. Keď som prvýkrát stretla na chodbe svoju kamarátku, len sme stáli oproti sebe a premýšľali, či sme to naozaj my. :)

Samozrejme, stretnutia naživo sme si užívali ešte viac než tie karanténové. Napríklad som zistila, že debatovať postojacky nie je také jednoduché a zrazu neviem, čo s rukami. :) Aj tento rok sa všetky súťaže zatiaľ konali online, čo však ponúka viac komfortu a možností. Musím uznať, že ak by nebola táto situácia, pravdepodobne by som nespoznala mnoho sympatických ľudí zo Šurian, Bratislavy či Sučian. Áno, teraz ťažko polemizovať o tom, čo by bolo, keby... Začiatok sa už zmeniť nedá. Jediné, čo vieme ešte ovplyvniť, je koniec. Každému sa ľahšie žije v otvorenom a slobodnom svete, no keď príde problém, treba naň vedieť pohotovo reagovať. Pamätajme na to, že online svet je síce ochudobnený o skutočný kontakt, no aj v ňom sa dá počuť smiech. A ten je dnes naozaj dôležitý.

Zuzana Kvaltýnová, II. C

Vôľa bojovať

Celý špinavý som uháňal lesom. Sprevádzal ma len škrekľavý vreskot sirény a šuchot lístia pod nohami.

V mojom živote veci nikdy nevychádzali podľa plánu. Naozaj nikdy. Dnes som si myslel, že to bude inak, a síce zo začiatku všetko fungovalo ako nová prehadzovačka na starom bicykli, no nakoniec sa pokazili brzdy...

Hromový treskot otriasol zemou až som na chvíľu stratil rovnováhu. Nemal som čas sa obzrieť, každá stratená sekunda ma mohla stáť život.

V hrudi sa mi dvíhala dôverne známa moc a so šteklením sa mi pripomínala v končekoch prstov.

Vždy som si ju predstavoval ako vlnu priezračnej, tyrkysovej vody. „Chyťte ich!“ vrieskal M na svojich švábov, „nesmú vám ujsť, vy tupci!“ V tej chvíli moje vnútorné tsunami pokleslo, vlasy sa mi postavili dupkom a šiju mi zaliala horúčava. Úplne som zabudol, že neutekám sám.

Riskol som jeden pohľad cez plece. Alexis tam nebola...

*

Pred dvomi mesiacmi 23:03

ALEXIS

Išla som jednou z tmavých, ľudmi zabudnutých londýnskych uličiek. Big Ben pred pár minútami odbil jedenásť. Mala by som sa báť, no za tri roky na ulici som sa čo-to naučila. Bola som majsterkou v utekaní a vždy som vedela ako na nebezpečných ľudí. Navyše v pravom vrecku ma ťažil nožík a boxer, takže som v sebe nemala ani štipku strachu.

Napriek tomu, že som bola na ulici, žilo sa mi dobre. Mala som čo do úst, čo na seba, vedela som, kde sú neplatené verejné záchody a aspoň dvakrát do týždňa som splašila drobné na verejné sprchy. Čo vlastne nebolo také náročné, horšie bolo donútiť sa tieto záležitosti navštíviť. Ustavične páchli a po zemi sa povaľovali cigaretové ohorky, či striekačky, v hrdzavých odtokoch cudzie vlasy a chlpy, no brrr...

Prišla som na koniec uličky a zamierila som k najbližšiemu bankomatu. Cesta bola prázdna, na chodníkoch ani noha, štvrť spala až na skupinku opitých deciek. O dve ulice ďalej si natáčali roztrasené videá a smiali sa ako... ako banda opitých deciek. Okrem nich som nikoho nezačula a ani necítila žiadne nezvyčajné prístroje. Vzduch bol čistý.

Každé zariadenie ku mne vysielalo vibrácie. Bol to ich spôsob komunikácie, niečo ako šepot, ktorý som mohla počuť len ja. Stačilo ak som im načúvala, zatlačila na správnom mieste a oni mi odhalili svoje tajomstvo.

Podscočila som a nechala som sa viesť najhlbším bzučaním aké som poznala. Raz som to skúšala aj naslepo, no nedopadlo to dvakrát najlepšie. Ešte týždeň som chodila ako jednorožec s pestrofarebným rohom.

Priskackala som k Mikeovi, môjmu obľúbenému bankomatu, a položila som si naň dlane. Bola hračka presvedčiť kameru, snímajúcu bankomat, aby sa chvíľu pozerala iným smerom. Spravila som to už nespočetne veľa ráz a nikdy nenastali komplikácie. Mike ma už dobre poznal a peniažky mi vyplul bez dlhého presviedčania, akoby bol rád, že sa ich môže zbaviť.

Cítila som sa ako potkaniar, keď som s čerstvým úlovkom kráčala do 24/7store na druhej strane ulice. Akurát že namiesto pišťalky som mala ruky a potkany netancovali ako som chcela. Zato technológiám sa moje nôtienie pozdávalo.

Samozrejme nie vždy to fungovalo. Najhoršie sa mi presviedčalo staršie zariadenia. Tie boli spravidla najtvrdohlavejšie, nie a nie ich donútiť spolupracovať. Podobne ako starých ľudí.

Drobné, nonstop otvorené potraviny som poznala ako vlastnú dlaň. Možno dokonca ešte lepšie. Bola som tam varená pečená. Vždy na mňa pôsobili prívetivo ako obývačka starej mamy zaprataná zbytočnosťami. Dnes sa mi však zdali akési cudzie. Nevedela som si to nijak

vysvetliť, mohol to byť len klam, no nepáčilo sa mi, že som sa tam cítila nebezpečnejšie, ako vonku.

Zastala som v poslednej uličke s policami napchatými sladkosťami. Bezpochybne to tak bolo rozmiestnené kvôli malým deťom. Unavení rodičia nevydržia prosebné drankanie svojej ratolesti a kúpia jej hocičo čo si vyberie z posledného regála len, aby bola už konečne ticho.

Obzrela som sa či som medzi cukríkmi sama. Potom som sa načiahla neviditeľnou rukou ku kamerám a nabúrara sa do ich aktuálnych záznamov. Zrazu som bola všade, akoby som mala ďalších šesť očí.

V potravinách okrem mňa a znudenej predavačky boli ešte dvaja chalani. Stáli na konci regála s čajmi a kávami, ktorý bol priamym susedom mojej uličky. Jeden bol vyšší a chudší a ten druhý bol nižší a svalnatejší. Krpatý mal ryšavé až červené vlasy a ten dlhák husté čierne škuty, čo mu siahali až po plecia. O čomsi sa zhovárali, ale príliš potichu na to, aby som ich rozhovor zachytila a kamery tu žiaľbohu nemali mikrofóny. Nedivila som sa, pre takéto potraviny bol kamerový systém hotovým luxusom, a ja som bola vďačná, že mám aspoň akotak zaostrený obraz.

Priťahovali moju pozornosť ako magnety. Niečo sa mi na nich nepozdávalo. Telá im obopínali kožené kabáty, pod ktorými sa črtali olivovozelené rovnošaty. Na nohách mali vojenské topánky s oceleovou špičkou, ale nemohli byť vojakmi. Síce, červenovlasý by aj mohol, ale čiernovlasému by tie rozviazané šnúrkys isto neodpustili. A tie divné kabáty... Váhavo sa knísali, akoby ich majitelia nevedeli kadiaľ sa pobrať ďalej.

Červenovlasý sa zrazu zháčil a pozrel priamo do kamery. Od ľaku som zhíkla, čím som na seba upriamila pozornosť. Obaja sa otočili mojim smerom a pohli sa vpred.

Rozbehla som sa k východu, sťahujúc svoj neviditeľný dotyk z kamier. Prenasledoval ma však dupot a namáhavé dychčanie. Vietor mi vháňal vlasy do tváre, no nespomaľovala som. Na myseľ mi klopkali neodbytné otázky. *Kto sú? Prečo za mnou utekajú? Prečo som mala pociť, že ma nacytali pri čine? Nemohli predsa vedieť, že sa na nich pozerám cez kamery. Alebo áno?*

Preliezla som dierou v plote, ktorá rozdeľovala uličku *stratených* na dve časti. Dochádzal mi dych, čo ma prinútilo spomaliť. Napínala som sluch, či nezačujem dupot dvoch párov nahnevaných bagandží, no okrem tlkotu vlastného srdca som nič iné nepočula.

Poštekčila som pár dopravných kamier v okolí, ale nikde som ich nezazrela. Od úľavy sa mi takmer podlomili kolená. *No ty hrdinka, že ani kvapka strachu...* Vynadala som si v duchu a pobrała sa okľukou na svoj flek.

Nechápala som čo sa to stalo. Nebolo to prvý raz čo ma niekto naháňal, priznávam, ale väčšinou mali na to dôvod. Čo k môjmu prenasledovaniu viedlo tých dvoch som netušila.

Rozhodla som sa tú záhadu hodiť za hlavu, aspoň na teraz. Po toľkom strese som bola celá zmorená a ledva som za sebou ťahala nohy.

Po prejení nekonečne dlhého bludiska chodníčkov som konečne prišla domov. Slepú, nenavštevovanú uličku, alebo skôr škáru medzi dvoma činžiakmi, som si zútnila, ako som vedela. Spávala som pod núdzovým schodiskom jednej bytovky. Pokiaľ som vedela, nebolo dvakrát využívané a rodiny, čo tam bývali, by boli radšej zhoreli, než by ho mali použiť. Nuž, tak prečo to nevyužiť? Zriadila som si tu svoje kráľovstvo a to úplne zadarmo.

Vliezla som pod svoje milované schody a až vtedy som si uvedomila aká som hladná. Tí magori ma tak vystrašili až som zabudla na základnú živočíšnu potrebu. Už som však nemala silu ani chuť sa do obchodu vrátiť. Porazenecky som si vzdychla a oprela sa o masívnu budovu za sebou.

Načo boli vlastne ľuďom baráky? Bol to len ďalší spôsob vykorisťovania. Ľudia mali byť, museli platiť dane, museli makať a zarábať, ustavične sa stresovať až kým sa úplne nezodrali. Takto predsa ľudská rasa nemohla fungovať, naše telá neboli stvorené na kvantá stresu, čo sa na nás ustavične valili a valili a valili...

„Ahoj, cica,“ na moje zdesenie vedľa mňa sedel ležérne opretý muž. Automaticky som sa od neho odtiahla. *Ako... kedy?*

Prinútila som sa nepanikáriť. V duchu som si zapísala bezvýznamný plusový bodík za pevný hlas. Pomalým pohybom som sa dala na všetky štyri. Útek nebol možný za mnou bola

slepá ulička. Mohol na mňa kedykoľvek zaútočiť, potrebovala som zbraň.
„Kto, dopekla, si?!“

S tlúčúcim srdcom som rukou skízla k vrečku s boxerom, pripravená dať votrelcovi hlavičku nasledovanú oceľovým ľavým hákom, za akýkoľvek prudký pohyb. On sa však ani len neobzrel a ďalej si vyberal špinu spod nechtov. Jeho bezstarostnosť ma ešte viac znepokojila.
Nepanikár dievča, pokoj.

„Človek, tak ako ty,“ otočil sa ku mne. Srdce mi vynechalo jeden úder. Bol to ten strapatý dlháň z obchodu. To by ale znamenalo, že... doriti.

„Kde máš kamaráta?“

Čiernovlasý sa zasmial a zasa sa venoval svojim nechtom.

„Ženy...tisíc otázok, ale stručné odpovede im nestačia. Z ktorého konca môjho životopisu chceš, aby som začal?“ Znepokojenie vystriedala istota. Toto bol obyčajný nafúkaný pako, a hoci vyzeral drsne v živote nezabil ani muchu. *Prekliata sarkastická špajdl'a.*

Radšej som spravila krok dozadu a obzrela sa po červenovlasom. Tento tu by mi možno ublížiť nedokázal, ale ten druhý... Boxer som radšej vymenila za rukoväť nožíka.
Budem si musieť nájsť nový flek.

„Ako si sa sem dostal?“

Čiernovlasý sa rozosmial.

„A už je tu ďalšia otázka. Môžem si vybrať na ktorú odpoviem?“

„Tak ako?!“ začínala som byť nervózna. Všetky moje zmysly sa začali búriť. Nevedela som sa zbaviť pocitu, že na mňa číha nebezpečenstvo, voči ktorému som slepá.

„Ale, ale, cica sa vie aj hnevať, vystrkuje nám pazúriky.“

Spravila som ďalší krok dozadu. Chcela som lepšie vidieť von, môj pohyb však čosi zablokovalo. S hrôzou som si uvedomila, že som práve našla jeho kamaráta.

Nožík mi v ruke oťažel. Už mi bol nanič. *Šach mat...*

„Máš to tu... útulné.“ rozhlíadal sa čiernovlasý, „Takým prívlastkom hodnotíte tesné preplnené miesta, že?“

„Skončil si, Zachariash?“ mykla som sa, keď sa za mnou ozval chrapľavý barytón, „Neprišli sme sa sem vykecávať ani obdivovať výzdobu,“ červenovlasý prestúpil z nohy na nohu. Jeho pohár trpezlivosti už dávno pretiekol. Naskočili mi zimomriavky, keď mi došlo čo to znamená pre mňa... *koniec hry.*

„Fajn teda,“ zdul sa čiernovlasý, „myslím, že už vieš, kde je môj kamarát a ak si na otázku *Kto si?* chcela ako odpoveď moje meno, máš ho mať. Našiel ťa môj kamarát, stopovací pes,“ červenovlasý na to reagoval zavrčaním, ale Zachariash si ho nevšímal a pokračoval, „spýtala si sa tri otázky, ale ani jedna nebola podstatná. Mala si sa radšej spýtať *Prečo* sme sem prišli namiesto *Ako* sme sem prišli.“

Štvornožky prišiel ku mne, ale kvôli jeho priateľovi som nemala kam uhnúť. Zastal len pár centimetrov odo mňa. Cítila som jeho dych na svojej tvári, rozptyľoval mi myšlienky ako slnko rannú hmlu. Matne som si uvedomovala, že som v kaši.

„A keďže si sa nespýtala, neodpoviem.“ Sklonil sa ku mne až sa nám skoro dotýkali pery. Pokúsila som sa cúvnuť, ale červenovlasý stál pevne ako skala.

„Ideš s nami, cica.“

*

Zachvátila ma panika. Tá nebola nikdy dobrá. Zahmlievala myseľ, zapríčiňovala unáhlené, iracionálne konanie a to najhoršie, znižovala kontrolu nad mocou.

Obzeral som sa, napriek tomu, že ma to spomaľovalo, napriek tomu, že som sa tým švábom servíroval na zlatej tácke.

Toto v pláne nebolo. Kde, dočerta, je?

Šuchot nôh a pobúrenú vravu švábov prehlušil výstrel. Ani som nestihol spracovať, čo sa to stalo a už ma prenasledoval roj guliek. Zavíťavali sa do zeme ako zlostné sršne, vyhadzovali do vzduchu gejzíry lístia v nádeji, že sa do mňa zahryznú. Mal som pekelné šťastie, že im zameriavače v hustom lese boli na dve veci. Pálili v podstate na slepo.

Prudká bodavá bolesť v lýtku ma zhodila na kolená. Zakvílil som a automaticky som sa pokúsil chytiť si pulzujúcu nohu. Nepomohol som si tým, len čo som si spôsobil ešte väčšie muky.

„Ostaň kde si, inak ťa zastrelím!“ približoval sa ku mne hlúčik švábov. Boli ako supy, krúžili okolo obeť a čakali na jej smrť, aby ju mohli roztrhať a napchať sa jej vnútornosťami.

Pretavil som strach, bolesť a beznádej do moci a dovolil som jej explodovať. Zo desať stromov za mnou sa s praskaním a ochkaním zlomilo a učinilo z lovcov obeť.

Spustila sa druhá vlna streľby. Vedel som, že múr zo stromov ma nemôže chrániť večne. Získal som len štipku času navyše.

Zvliekol som si vrch pešiackej uniformy. Nožom, ktorý som mal v púzdre na vonkajšej strane stehna, som z neho odrezal dlhý pás. Šlo to ťažko, lebo od šoku sa mi triasli ruky, a zo straty krvi som bol slabý ako mucha. Napriek tomu som úspešne zastavil krvácanie a pobral sa preč.

V nohe ma neznesiteľne bodalo a márne som presviedčal koleno, aby sa nepodlamovalo. Alexis som stále nikde nevidel a od miesta prvého stretnutia som bol ešte ďalej.

Zadunel výbuch a cez zvyšky stromovej steny sa začali rojiť švábi. Netrvalo dlho a ich zbrane si ma opäť našli.

*

Pred dvomi mesiacmi 23:38

ZACHARIASH

„Vezmi ju.“ Ukázal som na paralyzované telo a oprašoval si kabát. Po tom nechutne dlhom čase strávenom v potkanej diere som bol úplne zasvinený.

„Jasné,“ hundral Chris, „bojíš sa zašpiniť si paprče, ako inak?“

Zastonal od námahy a prehodil si jej telo cez plece. Nechápal som prečo, veď bol vymakaný ako mini-Hulk, také zúbožené žieňa by mu nemalo robiť žiaden problém.

„Ja jej držím pod kontrolou myseľ a ty to ostatné,“ pokrčil som plecami.

„Neviem prečo mi ťa vždy prideli, si úplne...“

„No, no, no, no, no,“ skočil som mu do reči, „to MNE pridie TEBA a nie naopak.“ Chris zavrčal, ale ostal ticho, čo bola škoda. Akurát som sa rozbiehal, bola by sranda.

„No poď, ohnivák, neprišli sme sa sem predsa vykecávať.“

*

Preniesť ju do základne bola hračka. Teda, aspoň pre mňa, Chris fučal ako závodný kôň po pretekoch. Prišiel k posteli v provizórnej izbičke a nie dvakrát citlivo na ňu zložil náš úlovok.

„Hej! Opatrne,“ donieslo sa k nám z chodby základne a onedlho sa k hlasu pridala aj ksicht.

Joshua, fyzicky menej zdatný ako Chris a o štipku menej inteligentný ako ja, bol šéfom a zakladateľom hnutia unikátnych. Bol to hlúpy názov, ale jeho stará o zmene nechcela ani len počuť. Ženy...

„Tak, tak, dunčo, nemôžeš sa k dámam správať ako taký ozembuch.“

„Ty...“ Chris sa ku mne rozmaširoval a nebyť Josha, zrazil by ma na zem a roznosil v zuboch.

„To by stačilo!“ Josh sa postavil medzi nás a hádzal našťvaný pohľad zo mňa na Chrisa.

„To povedz jemu,“ oprel som sa o stenu a prekrížil si ruky na prsiach.

„Hovorím vám to obom. Držíš ju?“

„Hej.“ Odsekol som.

„Fajn, tak ju pust,“ Josh sa otočil k posteli, „Christian, sprav krok dozadu, Lenne, stráž dvere, možno sa pokúsi utiecť.“

Nevenoval som pozornosť ostatným a zameral sa na svoju úlohu. Josha sa neoplatilo neposlúchnuť, to som už mal odskúšané. Neškodný ťuťmák sa v hneve menil na draka chŕiaceho oheň. A hrať sa s ohňom bolo nebezpečnejšie ako ťahať psíka za chvost.

Sústredil som sa na pazúre z krvavočerveného dymu, zakvačené v jej mysli. Jeden po druhom som ich uvoľňoval a vracal jej hlúčik otravných ženských myšlienok.

Dievča sa prudko posadilo na posteli a s hrôzou v očiach sa obzeralo okolo seba. Pohľadom najprv spočinula na psovi a potom na mne.

„Čo si mi to spravil?“ Nevšimal som si ju. To, že som sa s ňou bavil u nej doma neznamenal, že som sa s ňou baviť chcel, ale to, že Chris bol v rozhovoroch zručný ako starénka v rýchlokorčuľovaní. Teraz som sa s ňou už rozprávať nemusel a hodlal som toto svoje právo aj uplatniť. Zato Josh neatáľal a pristúpil k nej bližšie.

Dievčaťu sa napli všetky svaly a inštinktívne začalo hľadať únikovú cestu. Cítil som ako jej myseľ siaha na schopnosti. Chris stuhol a na krku mu navrela fialová žila.

Spoznal som tú zmenu, zachytil varovný záblesk jeho mysle. Stopovacieho psa nahradil pes strážny.

„Tvoje schopnosti ti teraz nepomôžu,“ zavrčal, „tak ich láskavo stiahni.“ Chris nedostal do vienka superschopnosť samú o sebe ako my, ale moc krotiť a vyhľadať tie naše. Keby to dievča vedelo napríklad týrať ľudí, Chris by to vedel obrátiť proti nej, ale pri tomto druhu schopností ich dokázal len negovať. Škoda.

Dievčaťu prebehol tvárou šok, ale ovládlo sa a prestalo šmátrať po schopnostiach. Veľavravne sa na mňa pozrelo, nespúšťajúc Chrisa z dohľadu.

„Prečo som tu?“

Neubránil som sa úsmevu. Hoci to bola najrozumnejšia otázka, akú som od nej počul, odpovedať som nemienil. Josh to s radosťou prevzal za mňa.

„Potrebujeme tvoje schopnosti.“

*

Paľba sa opakovala. Mali perfektnú šancu ma zasiahnuť, ale strely ma ani len neškrabli.

„Čo je to, do pekla?“ rozoznel sa šum nespokojných hlasov. Jeden zo švábov pobúrene treskol do zbrane. Úľava na mňa padla ako deka v zimnom večeri. Bolo jediné možné vysvetlenie prečo ma nevedeli trafiť. Alexis. Dostala sa im do zbraní a pokazila mierenie.

„Zastreľte ho, ZASTREĽTE ho!“ zadúšal sa M.

Ukludnil som sa, myseľ mi začala opäť pracovať. Načrel som do potrhaných zásob svojej sily a ponáhlal som sa ďalej. Prevrhoval som strom za stromom, robil som všetko pre to, aby som im sťažil postup. Bohužiaľ som švábov nedokázal spomaliť natoľko, aby som sa na miesto stretnutia dostal včas. Používanie schopností ma vyčerpávalo a z namáhania zranenej nohy ma chytali mdloby. Každým krokom som bol pomalší.

V diaľke pred sebou som zbadal zlatú kučeravú hrivu miznúcu za machom obrastenou skalou. Vchod do bezpečia.

Dupot za mnou bol takmer hmatateľný, doháňali ma. O šiju sa mi obtreli prsty v koženej rukavici.

Teraz alebo nikdy.

Siahol som na svoje úplné dno a ešte hlbšie. Tlačil som na vlastné hranice, vykopával všetku svoju silu. Hltal som ju ako dieťa materské mlieko až kým som ňou nebol úplne opojený, a potom BUM! Švábi za mnou s jačaním zmizli.

Zem sa mi triasla pod nohami, napriek tomu som stál pevnejšie, ako kedykoľvek predtým. Stal som sa jej súčasťou.

Otočil som sa k zvyšku tej hávede. Hľadeli na mňa ako vyjavené telce. Nepriblížili sa ku mne ani sa na mňa nepokúsili zamieriť zbraňami, ktoré sa im teraz hompáľali pri bokoch ako skapaté ryby. Nechceli dopadnúť ako tí pred nimi.

Zovrel som ruky v päste a zem sa prestala triasť.

„Čo tam stojíte ako takí tíci?! Zastreľte ho! Páľ!“ vojenská morálka nakoniec zvíťazila nad strachom a stovka hlavní mi zamierila na hrud'. Výborne...

Zem rozďavila ústa a zhltna celú stovku Mantusovích vojakov, akoby naozaj neboli nič viac, len otravná chrobač. Na moje želanie priepasť zase zmizla a pochovala krutých ozbrojencov zaživa. Pred sebou som však mal ešte jedného odporného švába. Mantusa.

*

CHRISTIAN

Boli sme v malej udusenej „zasadačke“. Vyblednutý záhradný stôl, okolo ktorého sme sedeli, donedávna špatil kohosí dvor. Prvý raz som nemal výčitky, že sme niečo ukradli. Technicky vzaté, sme tým ľuďkom spravili službu. Tentokrát.

„No,“ Lenne prerušila ticho ako prvá, „to je pekné, ale momentálne nám to je na dve veci,“

Josh venoval svojej polovičke jemne karhavý pohľad.

„Sú to dôležité informácie, Lenn. Musíme ich využiť skôr, ako švábi prídu na to, že ich vôbec máme.“

„A ako to chceš spraviť, pán chytrý?“ vyrazila Lenne do protiútku, „Jednotka v Nórsku bola zajatá, predpokladám, že aj vyhubená. Tím B bol prenasledovaný pol roka, až kým sa nerozpadol a nerozpáchol do všetkých kútov sveta. A spomenie si niekto na to, čo sa stalo s našim POSLEDNÝM tímom?“

Nik neodpovedal. Hoci odpoveď sme všetci veľmi dobre poznali, strata priateľov bola ešte príliš čerstvá.

„Pokoď, dračica,“ ozval sa pokojný tichý hlas, pri ktorom mi aj po rokoch stále naskakovali zimomriavky. Zach sa oprel dlhými lakťami o stôl a naklonil sa k Lenn. Cítil som jeho moc, ako sa sústredene obkruca okolo Josha a sadá mu na plecía.

„Pán chytrý, má plán.“

Lenne sa trpkosť zasmiala. Všetci sme vedeli, aké boli Joshove plány.

„Hej, nabehneme tam a pokúsime sa nezomrieť...“

„Priznávam, že to je súčasťou plánu, ale...“

„Ale čo?!“

„Ale tentoraz, to vyjde,“ presviedčal ju Josh.

„Plánoval to dlhšie ako čokoľvek iné,“ zastal sa ho opäť Zach a ja som pochopil. Zachariash si s obľubou krátil dlhé chvíle čítaním cudzích myšlienok, preto mi nebolo divné, že terčom jeho záujmu sa v posledných týždňoch stal Josh. Teraz mi to však do seba začalo zapadať.

„Tak to som fakt zvedavá,“ rozhodila Lenne rukami a prebodla Josha pohľadom.

„Do toho, ohúr ma,“ oprela sa o stoličku a založila si ruky na hrudi.

Joshovi sa v očiach zaleskla nádej a celý natešený sa pustil do vysvetľovania.

„Vďaka informáciám, ktoré nám poskytol tím z južnej Ameriky, vieme, kde je ich hlavná základňa. Teraz sú oslabení, pretože, ak mi dovoľíte pripomenúť, nezahynul iba jeden z našich najlepších tímov, ale aj druhá najväčšia jednotka našich nepriateľov. M má teraz plné ruky práce s rozmiestňovaním zvyšných švábov a predpokladám, že čochvíľa začne verbovať ďalších. Ak nezaútočíme teraz, túto vojnu nikdy nevyhráme.“

Nastalo krátke ticho, ktoré prerušil škripot stoličky o podlahu.

„Ak je toto ten tvoj úžasný plán, ja odchádzam,“ vyhlásila Lenn a opustila miestnosť.

„Lenne, počkaj!“ Josh vyskočil na nohy, ale Zach ho chytil za plece.

„Potrebuje byť sama,“

Josh stál a upieral pohľad na dvere. Zvádzal svoj vnútorný boj, no vedel že Zach má pravdu. My sme pri poslednej akcii unikátnych stratili priateľov, no Lenne svojho brata a nete. Vyhliadka na ďalší riskantný záťah bola pre ňu ako úder pod pás. Napriek tomu mi venoval jeden spýtavý pohľad. Kývnutím som mu potvrdil, že Zach naozaj skontroloval stav Lenninej mysle a nevraví len tak do vetra.

„Pokračuj,“ požiadal ho Zachariash a pokynul k prázdnej stoličke. Josh pokýval hlavou a neochotne si opäť sadol. Potom pokračoval.

„Toto sú presné plány ich základne,“ na stôl položil ošúchané dosky z ktorých trčali pokrkané papiere. Ja som o ne nemal záujem, no Zach po nich chňapol ako vyhladovaný vlk po čerstvom mäse.

„Do budovy vedú dva oficiálne vchody, západný a severný. Tade prichádzajú a odchádzajú oddiely švábov, zásobovacie jednotky, a tak ďalej. Nás však zaujíma

juhovýchodný vchod," prstami poklepal po stole, „málokto vie, že vôbec existuje. Predpokladám, že ho využíva hlavne Mantus. Ten vchod, vážení, je naša cesta dnu. Potom už len prejdeme menej frekventovanými chodbami a dostaneme sa priamo do jadra centrály.“

Na šiji sa mi vzpriamili všetky chlčky. Toto sa mi ani za mak nepáčilo.

„Len tak jednoducho, hej? Proste... prejdeme.“ zamával som rukou nad plánom a venoval Joshovi rozhorčený pohľad.

„Nepovedal som, že to bude jednoduché.“

„Aha, tak pardon. A môžem sa spýtať, ako presne si to, dopekla, predstavuješ?!“

„Pokoľ, psíček,“ ozval sa Zach. Vtedy som si uvedomil, že Joshovi prskám priamo do tváre. Nechal som sa ovládnuť hnevom a podvedome naplnil miestnosť svojou mocou. Zúfalo sa zvíjala a hľadala, do čoho sa zahryznúť. Odtiahol som sa od Josha a snažil sa dýchať pokojnejšie.

„Len ho nechaj dohovoriť,“ napomínal ma Zach, študujúc tie prekliate čarbanice. Nebyť Josha a jeho táranín, rozmlátil by som tomu idiotovi ksicht.

„V jadre je technická miestnosť,“ Zachariash ťobol kostnatým prstom kdesi do plánov. Josh pritakával, akoby tá informácia všetko vysvetľovala. Začínal som ich oboch mať plné zuby.

„A?“ nechápavo som pokrútil hlavou. Často sme sa bavili o pomste, o zlikvidovaní Mantusa, ale vo všetkých plánoch doteraz išlo skôr o systematické likvidovanie jeho légii. Nerozumel som prečo sme tak radikálne zmenili taktiku. Toto bola cesta do horúcich pekiel.

„V tej miestnosti, Christian, sú uložené všetky dáta o unikátnych, tie pravé aj tie vymyslené. Ak sa dostanú von, Mantusa to zničí.“

To mi bolo jasné, no plán sa mi stále nezdal byť domyslený.

„Verím ti, Josh, ale táto akcia sa mi nepáči. Ako presne sa tam chceš dostať? Teraz si nejdeme *požičať* stôl z babičkinej záhradky, ale šlohnúť prísne tajné informácie z najstráženejšej budovy na svete, došľaka!“

„A ešte ako!“ dal mi za pravdu Josh „je to tam pasca na pasci.“

„A cez tie chceš preletieť? Pokiaľ viem levitácia nie je doménou ani jedného z nás a to som ešte nespomenul švábov, ktorí to tam budú strážiť...“ ani som poriadne nerozvinul náš problém s veľkým P a Josh už krútil hlavou.

„So švábmi si nemusíme lámať hlavu. Problémom je ich ochrana, vyše deväťdesiat percent bezpečnostného systému tvorí najmodernejšia technológia. Trvalo by nám mesiace, ak nie roky, nabúrať sa tam, a toľko času nemáme. Našou jedinou šancou, je dostať sa dnu v prestrojení.“

„Počkaj, počkaj,“ zdvihol som ruky v brzdiacom geste, „to sa akože prezlečieme za švábov?“

„Áno, zohnal som nám uniformy a vojakov je toľko, že zopár navyše si nikto nevšimne.“

„Ale čo ich identifikačné čipy a to, ehm... *jadro* je určite tiež strážené a vnútri budú samé nástrahy a... a ako chceš vlastne získať tie informácie? Veď...“ Josh ma umlčal zdvihnutím ruky.

Vytácal ma pokoj s akým prehovoril. Ako keby sme sa nebavili o našich životoch, ale o nesmrteľnosti chrústa.

„O technickú stránku sa neboj, všetko sa podarí. Aj tak dnu pôjdu len dvaja členovia tímu. Teraz ide o veľa, menej ľudí vzbudí menšie podozrenie. Ostatní budú v zálohe. Akonáhle sa získané informácie zobrazia v ich datapadoch musia ich rozoslať médiám.“

„No to je fajn, ale ja stále neviem, ako chceš prejsť tými technickými vecami!“ Zachariash sa začal smiať. Josh sa k nemu otočil a ja som na jednu krásnu sekundu veril, že ho napomenie.

„Vezmi Christiana a nájdite ju, ja idem za Lenne.“

Vtedy do mňa vrazilo sto čertov.

„Čože?!“ vyskočil som na nohy vo chvíli keď Josh vychádzal z miestnosti.

„Počkaj! Kto je *ona*? Pre koho máme ísť?!“ kričal som, ale Josha už nebolo.

„Doriti!“ šmaril som svoju stoličku cez miestnosť a prevrátil vratký plastový stôl. Pohľad na rozhádzanú miestnosť ma neuspokojil a ani neukľudnil. Potreboval som čerstvý vzduch.

„No dobre,“ tleskol Zach rukami a postavil sa, „pod, psisko, idem ťa trochu vyvenčiť. Alebo chceš najprv z našej základne spraviť kôlničku?“

„Nikam nejdem!“ vyštekol som naňho. Ak si Josh myslel, že som na špagátiku a skočím z okna, keď mi povie, tak sa veľmi mýlil.

„Nemýlil,“ zašklábil sa Zach a mňa zasvrbelá ruka. Ako veľmi ma prosila, aby si mohla udrieť.

„Vypadni. Z. Mojej. Hlavy.“ precedil som pomedzi zuby a otočil sa mu chrbtom.

Vyšiel som z pivnice dávno zabudnutej továrne na lepidlá a pokračoval do tmavých ulíc veľkomesta. Studený nočný vzduch sa mi obtrel o tvár a zmýval zo mňa aj tie posledné zvyšky hnevu. Zhlboka som sa nadýchol a striasol zo seba všetok nepokoj. Okolité ticho bolo ako balzam na dušu.

„Vedel som, že pôjdeš,“ ozval sa za mnou hlas. Mal som čo robiť, aby som svojej ruke nesplnil želanie.

„Ja nejdem.“

„Ale ideš. Tak prestaň frflať a pridaj do kroku.“ Zach prešiel predom mňa a ani sa neobťažoval obzrieť, či ho nasledujem. Zakľal som a poponáhľal sa za ním.

„Kam akože ideme?“

„Ideme po kľúč do Mantusovho brlohu.“

„Čože?“ nevychádzal som z údivu. Žeby bol M natoľko sprostý, aby niekde v meste nechal kľúč? Nedávalo mi to žiadny zmysel.

„Povedzme,“ začal Zach, „že v okolí majú už pár rokov problém so záhadným vykrádačom bankomatov.“ Zastal a pozrel sa na mňa, akoby čakal, že mi zrazu všetko začne dávať zmysel. Problém bol len v tom, že som nemal ani páru o čom točí.

Zach zavzdychal.

„Je to jedna z nás, ty pako. Tak prestaň už vyvaľovať oči a rozhyb ten svoj dar. Musíš ju vystopovať ešte dnes.“

Zlosť mu hyzdila tvár, v očiach sa mu lesklo šialenstvo. Rozbehol sa proti mne ako rozzúrený býk a presne to som chcel. Nebolo to síce v pláne, ale to bolo v poriadku. Pripravil som sa naňho.

Malo mi to zobrať viac sily než som mal, no napriek tomu som to spravil. Bolo to ľahšie, ako som si predstavoval, stačila len jedna, jediná myšlienka a z predstavy sa stala skutočnosť. Zo skál a hliny sa zrazu zdvihol obor a s rozkročenými nohami sa postavil za mňa.

M zmeravel, zrazu nebolo po hneve či šialenstve ani stopy. Premeral si mňa, potom moje dielo a dal sa na útek.

Pohltila ma zúrivosť. Pozostávala z toho, čo celé roky robil unikátním, že sme nemohli žiť ako normálni ľudia, že sme museli byť na úteku ako lovená zver a najviac som zúril kvôli Lenninmu bratovi a malej Charlotte. Bolo mi zle z toho, že mu jeho mizerný život bol milší, ako pamiatka jeho padlých vojakov. Správny veliteľ by sa mal pokúsiť pomstiť svojich mužov alebo padnúť s nimi.

Presne tak, mal by padnúť s nimi.

Aj keď zo mňa so silou prchal aj samotný život a strácal sa v hrudi sedem metrového obra, bola to práve zlosť, čo ma držala na nohách. Kývol som hlavou a skalnatý veľikán sa dal do pohybu. Nastal čas, aby Mantus čelil hnevu unikátnych, aby zaplatil, za roky života v utajení a strachu. Za prenasledovanie, väznenie a mučenie. Za to, že mojej Lenne vyrval kus duše, keď jej zahubil rodinu. Za to, že jej vzal úsmev...

Obor sa postavil pred Mantusa a zmaril jeho šance na únik. M sa pokúsil uprchnúť iným smerom, ale moja myšlienka bola rýchlejšia a obor ho už zdvíhal zo zeme.

„Čo si si... uvaril,“ dychčal som od námahy, „To... si aj... zjedz.“

Obor otvoril papuľu a vhodil si do nej vrieskajúceho Mantusa. Prinútil som ho žuť a nedovolil som mu prestať, kým krik neutíchol a po kamennej papuli nestekala krv.

Padol som na kolená a spolu so mnou sa na zem zrútili aj balvany. Cítil som vlhký pach hnijúceho lístia. Kraje zorného poľa mi hladila temnota. Všetko sa točilo, ale mňa to ukludňovalo a uspávalo. V mysli som zbadal jej tvár, isto sa na mňa bude hnevať. Moja Lenne...

Usmial som sa a privítal pokojnú tmu, ako prichádzajúci sen.

***9:02**

CHRISTIAN

Zachovi sa na čele perlili kvapôčky potu. Dlhú chvíľu sa skláňal nad Joshom a doslova ho topil vo svojej moci.

„Robíš vôbec niečo?“ zaznel taký hysterický hlások, že som ho spočiatku nespoznával.

„Snažím sa,“ zasyčal Zach na Lenne.

„Tak sa snaž viac!“ vyštekla naňho a naďalej sa kolísala so zakrvaveným Joshom v náručí.

„Pokož Lenne, nepomáhaš mu.“ Objal som ju z boku a snažil sa ju utíšiť hladením po pleci. Oprela sa o mňa a rozplakala sa.

„Josh, toto mi nesmieš urobiť, nesmieš mi zomrieť,“ vzlykala mi do hrude.

Zach čosi zahundral a pokrútil hlavou. Zrazu som prestal cítiť jeho moc. Bolo to ako keby nejaká väčšia sila preťala silón udice, na ktorej pred chvíľou viselo Joshovo vedomie.

„Stratil som ho.“ Zašepkal Zach.

DÔLEŽITÁ SPRÁVA

Všetkým zvyšným jednotkám

Zo dňa 17.10.2133 v čase 11.22

Základňa bola napadnutá mutantmi dnes medzi ôsmou a deviatou hodinou ráno. Posádka základne bola vyvraždená a spolu s ňou zabili aj veliteľa. Došlo k úniku prísne tajných informácií z diskov Alfa6, Delta a Neptun14. Ako zástupca veliteľa sa po smrti Mantusa Morigana stávam vaším veliteľom. Vývoj dnešných udalostí ma donútil oficiálne zrušiť a rozpustiť jednotky ozbrojencov. Mutanti sú však pre ľudstvo i naďalej hrozbou, preto som sa rozhodol nasledovne. Vydávam tajné rozkazy, ktoré je každý vojak povinný rešpektovať, splniť a udržať ich aj naďalej v tajnosti. Nariadujem, aby sa každý preživší vojak dostavil na utajenú núdzovú základňu. Počet bojaschopných vojakov klesol do kriticky nízkych čísel. Je nutné obnoviť naše bojové zložky a nahradiť padlých vojakov. Naše zdroje sú, ale veľmi obmedzené, preto mi musí pomôcť každý jeden z vás. Nezabúdajte, že ľudstvo vás potrebuje.

Veliteľ Mantus Morigan mladší

Lea Súdorová_III.C

KOMITRAGIKA

Dnes je fantastický deň
takmer taký úžasný ako včera
ako sa vám páči
toto dokonalé predstavenie?
táto komédia omylov
tragédia o živote
prečo netlieskate?
prečo si nezatlieskate?

simulanti simulujú svoje sinavé
životy
a ja som svoj počítač
vyhodila z okna
hups

otváram knihu
a kontrolujem svet
nesedí to
teda aj spisovatelia už klamú?
píšu o ľuďoch
a tu hľa robot mi sipí do ucha
prepáčte nerozumiem

obdivujem veľkých básnikov
sú právom strašne slávni
a beznádejne neznámi neprávom
mladším ročníkom totiž
nainštalovali zlý softvér
ten nevie rozpoznávať realitu
ten nevie pracovať s vedomosťami
len žerie batériu
a oni sa zaseknú v strede vety
že ani za svet nevieš
čo chceli povedať

je ti ich ľúto?
možno trochu
že sa občas nezaseknú
a dostane sa ti tej dokrčenej frázy
precízne ju povystieram
ten zmysel tam niekde musí byť
no nie je
aká škoda

nemajú výrobnú vadu
kedysi boli celkom normálni
ako všetky deti z kníh
rozbité kolená
popísané prsty
hlava na krku
dokonca aj výraz tváre
bol ešte človečí
v kolízii sa však ožiarili
mátožným svetlom
ani tá najpevnejšia knižná väzba
nevydržala nápor odporu

tak sa dramatický oblúk lomí
a katastrofu vidím
v diaľke bežať k nám
keby sa tak chcela potknúť
zlomiť si obe nohy
padnúť na hubu
ako to vieme len my
géniovia
chúďa katastrofa
ženie sa za niečím
čo už dávno dosiahla.

Roboti

*dnešné ráno narúša
mäkký svet
bytosti z lásky
sú zo železa
a rýchlo hrdzavejú
kráčajú s hlavami dolu
akoby oči mali na temene
počúvajú niečí hlas
no nie je to hrejivý dych
čo dostáva sa im do uší
neznášam keď narážajú do stĺpov
a zrazu zdvihnú tvár
radšej ju nevidieť
tam je tá chyba
úsmev chýba
tí roboti...
kamoši...*

USE YOUR
SMILE TO CHANGE
THE WORLD,
DON'T LET THE
WORLD CHANGE
YOUR SMILE.

Be a warrior,
not a worrier.

STRATENÉ ÚSMEVY

Čo sme zač? Mladí?

CHAI

Vlastné slová sa nám smejú...

Starcom závidíme...

A sami sme vráskaví.

Zbití a smutní.

Šťastie škodoradostné škodí

nám, školákom

Smolárom...

Nemáme ho dosť

pre mladú dospelosť.

Krivé tváre znetvorené máme,

mame vytvoríme úsmev ešte

strahý...

A nemo odpovieme jej že sa máme

dobro...

CHAI

Počúvaj - to už nám srdce opúcha,

mozog prázdnotou vysychá

a duša študenta

už pár nocí nedýcha...

Mesto, čo stále

robí gesto márne,

stene tiež.

Nemáme tam čo robiť,

koho ľubiť, po kom túžiť...

Milovanie - vtipné slovo!

Láska? Tá nám dala zbaňom.

Otrava čiha za každým rohom,

a priateľ je mi zrazu sokom.

S vôňou sveta zápasíme,

elegantne sa dusíme...

Všade smrdí ten strach zhubný

- nový zmysel života,

hľadíme do ulíc skazy

- najlepšia je slepota...

THERE IS ALWAYS

A REASON TO

smile

FIND IT.

Beauty is
everywhere.
You only have to
look to see it.

OUR BOSS

NO RAIN, NO FLOWERS.

EVERY DAY
MAY NOT BE

good

BUT THERE IS

something
good

IN EVERY DAY.

Dear bad
luck,
lets
break up.